

ISTEN KEGYELMÉNEK SÁFÁRAI

Varga István élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2021. 01. 03.

Egy új év kezdődik megint. Imádkoztam és kértem az Urat, mutassa meg, hogy évindító-nak milyen üzenetet szánt nekünk. És egy olyan területen tanulmányoztam a Bibliát, ami nagyon felindította a szívemet, hogy erről mindenképpen kellene szólni. Olyan alap dolgok, amik meghatározzák az elkövetkezendő időszakot az életünkben. Nagyon megköszönjük Istennek az elmúlt évet. Nem tekintünk hátrafelé, és ha mégis hátrafelé nézünk, akkor azt csak hálaadással tegyük! Megköszönjük Istennek mindazt a jót, amit tett értünk, megköszönjük azokat a testvéreinket, akik vannak, voltak, velünk voltak, akik támogatnak bennünket, akikkel együtt lehetünk, együtt imádkozhatjuk az Urat, és együtt futhatjuk be azt a pályát, azt az elhívást, amire Isten elhívott bennünket, amire Isten ezt a családot elhívta. És óriási reménységgel nézünk előre! Tavaly ilyenkor még nem tudtuk, hogy mit hoz a 2020-as év, most sem tudjuk, hogy mit hoz a 2021-es év, de van egy nagyon jó hírem: ismerjük azt a személyt, aki ezt tudja! És tudjuk azt, hogy Ő nagyon-nagyon jó dolgokat készített el nekünk a következő évre is. De ahhoz, hogy ezeket a jó dolgokat birtokba is tudjuk venni, ahhoz először is munkálkodni kell magunkon olyan módon, hogy Isten romolhatatlan magját magunkba kell ültetni, és meg kell tennünk a mi részünket abban. Isten az Ő részét már elvégezte.

Ennek a mai tanításnak azt a címet adtam, hogy Isten kegyelmének sáfárai. Ahogy ezt a témakört tanulmányoztam, nagyon-nagyon felnyitotta a szívemet, nagyon sok jegyzetet készítettem, nagyon sok mindent hozott fel a Szent Szellem, és ezt szeretném veletek megosztani. Nézzük az első Igénket:

1Péter 4,10.

10. Szolgáljatok egymásnak azzal a kegyelmi ajándékkal, amit ki-ki kapott, mint Isten sokféle kegyelmének hű sáfárai.

Majd ki fogjuk elemezni ezt az igehelyet, a sáfárság területét fogjuk megnézni. A mai üzenettel az a cél, hogy Isten szemével tudjunk hátra nézni, de a legfőbb cél, és a legfontosabb az, hogy Isten szemével tudjunk előre nézni. Hiszem, hogy a mai üzenet meg fogja alapozni ezt az évet, pontosabban az előttünk lévőket is. Nem tudom, hogy tudjátok-e azt, hogy az életünk hátralévő része most kezdődik, ebben a pillanatban? Ez azt jelenti a számunkra, hogy Istennél mindig van egy újrakezdés, mindig el lehet újra indulni. Ha valamit elrontottunk a múltban, azt már nem lehet helyrehozni. De Isten mindig ad egy új lehetőséget, mindig ad egy új kezdetet!

Az Ézsaiás könyvében is olvastuk, hogy íme újat cselekszem, most készül. A pusztában utat szerzek, a kietlenben pedig folyóvizeteket, azért, hogy inni adjak az én népemnek.

Tehát Isten gondoskodik rólunk. Isten újat cselekszik. Ehhez olyan alapvető dolgokat kell leszögeznünk és megértenünk, amelyet sokan, nagyon sokan nem tudnak. Úgy gondolom, hogy talán nem hallottunk eleget a sáfárságról, de a mai üzenet célja, amelyről hiszem, hogy Isten célja, hogy még jobban megértsük azt, hogy mi a mi feladatunk, mi a mi elhívásunk, mi Isten célja, mi Isten terve velünk. Ezért a sáfárságról fogok ma beszélni. Ahhoz, hogy először is megértsük a sáfárságot, meg kell érteni magának a szónak az értelmét. A Bibliában olvasunk a jó sáfárról, olvasunk a hamis sáfárról, az előbb olvastunk fel egy Igét a sáfárságról. Megnéztem több szótárt, és kigyűjtöttem a sáfárság lényegét. A sáfár szó jelentése, hogy vagyongazdálkodó, megbízott, aki más személy javaira felügyel. Még egyszer: a sáfár egy olyan személy, aki vagyont kezel, megbízott, tehát megbízottja valakinek, más személynek, lehet például egy gazdaságnak a felügyelője, számadója.

De ennek nemcsak gazdasági vonatkozása és gazdasági értelme van, hanem van olyan is, hogy a sáfár erkölcsi, vagy eszményi érték őre, gondviselője, aki arról gondoskodik, hogy a tulajdonos által rábízott érték, szabály változás nélkül fennmaradjon, illetve a rábízott képes-

ség fejlődjön. Ez most lehet, hogy nagyon bonyolult volt, és nagyon tudományos, de ezt a meghatározását találtam, és ez megfelel a sáfár szó meghatározásának. Itt két dolog már kiderült a meghatározásból, hogy a sáfár az valakinek dolgozik. Aki a sáfársággal megbízott, az nem a saját tulajdonát kezeli, hanem valaki más tulajdonát. És itt meg fogjuk nézni a tulajdonjog kérdését. Ha másnak a tulajdonát kezeli a sáfár, akkor a tulajdonosnak – nem a sáfárnak – mihez van joga? Meg fogjuk nézni, egyáltalán ki a tulajdonos, azt, hogy mihez van joga a tulajdonosnak. Meg fogjuk nézni a sáfár szerepét, mi a kötelessége a sáfárnak, mire hívta el Isten a sáfárt, és mit kell tennie a sáfárnak. Egy dolgot most már megállapítottunk, hogy a sáfár nem magának dolgozik, hanem valaki másnak. Lehet, hogy egy kicsit nehezen emészthető vagy száraz lesz az eleje, de ezeket a fogalmakat meg kell, hogy határozzuk, mert ezekből meg tudjuk érteni a tulajdonjog fogalmát. Hogy mihez van joga egy tulajdonosnak. Mihez van joga a tulajdonosnak. Én fel is olvasom ezt. Azt mondja:

A tulajdonjog alatt legtöbbször az ingatlanok tulajdon jogát értjük, amely magában foglalja a birtoklás jogát. Tehát ebből azt tudjuk megállapítani, hogy a tulajdonosnak van joga gyakorolni a birtokosi jogokat is. Mik ezek a birtokosi jogok?

Ilyen például a használat joga, a hasznosítás joga, másképpen a gyümölcsöztetés joga, akár az elhasználás joga illeti a tulajdonost, akár átalakíthatja a tulajdonát, megsemmisítheti a tulajdonát, ha akarja, elidegenítheti, megterheltheti, akár le is mondhat a tulajdonáról, másnak adhatja.

Mindezt összességében úgy nevezik, hogy rendelkezési jog. A világ így határozza meg a tulajdonosi jogokat. És ez megfelel ennek a fogalomnak. Nézzük a téves elképzeléseket a tulajdon jogról. Az ember bukásával az ember a gonosz természetét kapta meg, és a trónbitorló, az ördög is úgy gondolja, hogy amit elbitorolt, az az övé. És tudjuk azt, hogy az ember bukásával az ember kapott egy gonosz természetet, és romlottá vált a természete, és ez a természet ez önzővé vált. Ezt már látjuk akár egy kisgyereken, próbáld meg elvenni a kedvenc játékát. Mit fog csinálni? Visítani és üvöltöni fog, hiszen ez az enyém, ez az enyém, hát ehhez nincs senkinek joga, ez az enyém! Valamilyen szinten mindannyian így gondolkodunk a ránk bízott javokról. Ezek téves elképzelések! Ha valami dolgot kölcsönbe veszel, legyen az bármi, például kölcsön kapsz egy autót, akkor azt nyilván használjuk, de nem a mi tulajdonunk. Tehát különbséget kell tenni aközött, hogy használunk valamit, és aközött, hogy a miénk valami. Például van egy cég, és ott kapsz egy autót, akkor azt az autót használod, birtokba vetted, de az autó nem a tied. Annak az autónak van egy tulajdonosa, és a tulajdonos gyakorolhatja az autó fölött a tulajdonjogot. Az nem a te tulajdonod. És amikor a tulajdonos úgy kívánja, akkor neked azt az autót vissza kell adni, mert teljesen az ő hatalmába van helyezve, hogy mit tesz azzal az autóval. Annak adja, akinek akarja, és nyilván számon kérhet téged arról, hogy megfelelően használtad-e.

Ugyanez a helyzet, hogy ha valaki valakinek a pénzét kölcsönkéri. Birtokolja azt a pénzt, használhatja azt a pénzt, de nem mondhatod azt a banknak: úgyis van elég pénze, nem adom neki vissza! Ezt sokan próbálták eljátszani az elmúlt időszakban, de ez a dolog nem megy, mert a tulajdonos jogosan követeli vissza az ő tulajdonát. A legelső dolog, amit a mai alkalommal szeretnék megértetni veletek, az a tulajdonjog kérdése. Hogy ki egyáltalán a tulajdonos, és a tulajdonjog fogalmának az alapja. Ha például neked van egy biciklid, és elhanyagolod, kint hagyod az udvaron és az megrozsdásodik, bemehet-e oda valaki és elviheti-e azt a biciklit onnan, csak azért, mert te, mint tulajdonos nem gondoskodtál róla? Nem teheti meg, mert az akkor is a gazdájáé, mindegy, hogyan bánik vele. Mindegy, hogy mit tesz vele. Ez a tulajdonosnak a hatalmában áll teljesen.

A történelem során létezett a rabszolgaság. Olvasunk Józsefről is, akit eladtak rabszolgának. A tulajdonjog nem csak a tárgyakra, eszközökre, ingatlanokra vonatkozhat, voltak olyan időszakok, amikor a tulajdonjog vonatkozott például emberre, ahogy Józsefet is eladták rabszolgának. Potifárnak teljes jogosultsága volt József fölött, azt tehetett vele, amit akart.

Egy rabszolga a tulajdonosának tulajdona volt. Ha akarta, megölte, ha akarta, eladta, ha akarta, kínoztta, gyötörte, ha akarta, akkor kedvezett neki. Tehát volt olyan időszak, hogy emberek is lehettek tulajdonai valakinek. Elmondhatjuk, hogy a tulajdonosnak korlátlan uralma van a rendelkezésre álló tárgyak, és személyek felett. A tulajdonos teljes uralma alatt áll, hogy mit kezd a tulajdonában lévő dolgokkal. Nézzük meg, hogy mit jelent a tulajdonos fogalma, és lassan-lassan eljutunk az üzenet lényegéhez. Legyetek türelmesek, de ezek olyan alapfogalmak, amiket tisztázni kell, és amivel sajnos nagyon sok keresztyén nincs tisztában, hogy mit jelent a tulajdonjog.

Az egyén, mint birtokos. Mindnyájan rendelkezünk olyan dolgokkal, amit a magunkénak mondunk, de a kérdés az, valóban mi vagyunk-e ennek a tulajdonosai? Ha nem, akkor kicsoda? Ha van valakinek elég vagyona például, valaki rendelkezik elég vagyonnal, akkor jogában van eldönteni, hogy mit tesz a vagyonával. Nem lehet rákényszeríteni, hogy mást tegyen vele, mint amit ő tervez. Szabadon eldöntheti, hogyan használja, megosztja-e azt valakivel, vagy éppen magának tartja meg.

Olvasunk a Bibliában egy történetet a gazdag emberről és a szegény Lázárról. Ez a gazdag ember a vagyonát a saját tulajdonának tartotta. És úgy gondolta, hogy ezzel a tulajdonnal, ezzel a vagyonnal azt tesz, amit akar. A történetből tudjuk, hogy végül is mégsem tehetett volna vele azt, amit akar. Miért? Mert eljött a számonkérés ideje. Istennek célja volt azzal, hogy Ő azt a vagyont miért adta neki, és miért bízta rá. Ha ennek a vagyonnak ő lett volna a tulajdonosa, akkor számon lehetett volna-e kérni a tekintetben, hogy mit tett a vagyonával? Hogy mért nem osztotta meg a koldussal, vagy mért nem osztotta meg mással, vagy mit tett vele? Miért kérték mégis számon? Miért kérte mégis Isten számon tőle, hogy mit tett ő a rábízott vagyonnal? Menjünk még tovább! Tehát lehet az egyén, mint tulajdonos. A Bibliában olyat is olvasunk, hogy a közösség, mint tulajdonos, olvassuk az Apostolok cselekedetei 2. fejezetében, hogy az első tanítványoknak mindenük közös volt. Vagyonukat és javaikat elosztották úgy, ahogy szükség volt rá. És azt mondja az írás, hogy senki nem mondta a magáénak. Ebből a történetből nagyon sokan azt a téves következtetést vonják le, hogy ezt a vagyont ők birtokolták. Nem. Ezt a vagyont csak felhasználták! Ezt a vagyont csak igazgatták. A Biblia soha, sehol nem mondja azt, hogy a személy, mint tulajdonos, vagy mint közösség tulajdonos. Mert ki az igazi tulajdonos? Nézzük meg!

1Korinthus 10,26.

26. Mert az Úré a föld és annak teljessége.

És ha ezt megértjük ma, akkor óriási lépést tettünk előre az Isten dolgaival való sáfárkodásra, illetve hogy hogyan állunk Isten dolgaihoz, hogyan kezeljük Isten dolgait, hogyan kezeljük azokat a javakat, amiket Isten ránk bízott. Mert az Írás azt mondja: Mert az Úré a föld és annak teljessége. Ezt nagyon sok hívőnek kellene hallania! Nagyon sokan talán tudják, de mégse veszik komolyan. Mert ha a tulajdonosnak Istent tekintenék, akkor teljesen más lenne a hozzáállásuk az embereknek mindenhez. A Biblia szerint tehát sem az egyén, sem a közösség nem tulajdonos, hanem egyedül Isten. Ő a tulajdonos. Majd mindjárt meghatározzuk a tulajdonos fogalmát is, hogy még jobban megértsük.

Apostolok cselekedetei 17,24–25.

24. Az Isten, aki teremtette a világot, és mindent, ami abban van, mivel Ő mennynek és földnek ura, kézzel csinált templomokban nem lakik.

Pál apostol prédikál Athénban az Areopágoszon, és ott mutatja be azt a számukra ismeretlen Istent, akit ők nem ismertek. Isten teremtette a világot, Ő a teremtő, Ő az alkotó, mindent Ő alkotott, ami abban van, és Ő a mennynek és a földnek Ura.

25. Sem embereknek kezeitől nem tiszteltetik, mintha valami nélkül szükölködnék, holott Ő ad mindenknek életet, lehetet és mindent.

Mindent! Akkor most határozzuk meg az igazi tulajdonos fogalmát. Tehát az igazi tulajdonosnak anélkül van valamije, hogy azt valakitől kapta volna. Még egyszer. Az igazi tulaj-

donosnak anélkül van valamije, hogy azt valakitől kapta volna. Ennek a kitételnek ezen a világon egyetlen egy személy felel meg: az pedig Isten. És ha most innen indulunk, és ezzel a szemmel kezdjük el megvizsgálni az életünket, ezzel a szemmel kezdjük el nézni Isten dolgait, akkor az, amit mi birtokolunk, amit mi a magunkénak hiszünk, amit mi a magunkénak tudunk, az tényleg a miénk? Akkor mi a mi szerepünk? Lucifer úgy gondolta, hogy birtokba veszi a földet. Fellázadt Isten ellen, és gyakorlatilag ellopta és elbitorolta Isten tulajdonát. Ezért mondja rá Jézus, hogy tolvaj, anélkül, hogy azt bárkitől megkapta volna. Joga volt-e elvenni azt, ami a másé? Ha valaki elveszi a másét, azt hogy hívják? Tolvaj. Ezért mondja Jézus, hogy a tolvaj nem egyébért jön, hanem hogy öljön, lopjon, és pusztítson. A sátán nem tartotta tiszteletben a tulajdonjogot.

A tulajdonjogot mindenkinek tiszteletben kell tartani. És a tulajdonost pedig tisztelni kell. Mi sajnós ezt a romlott, bukott ádami természetet örököltük. Mindannyian. Mindannyian úgy tekintünk dolgokra, hogy nekünk jogunk van ehhez, nekünk jogunk van ahhoz, mi azt tehetünk, amit akarunk. Mi mindent megtehetünk a Földdel, mi mindent megtehetünk a ránk bízott anyagi javakkal, mi mindent megtehetünk magunkkal, és mi mindent megtehetünk másokkal. Ha megnézzük a tulajdonosi jogokat, ha megnézzük a tulajdonjogot, akkor kinek van arra hatalma, hogy megmondja, hogy mit kezdjünk a ránk bízott javakkal? És egyáltalán, mint Istennek a teremtett lényeivel, hogy Isten mit kezdjen velünk? Ki az egyetlen, aki a tulajdonosi jogokat gyakorolhatja minden és mindenki fölött? Egyedül Isten. Ha ezt a dolgot megértjük, ez egy jó mottó lesz erre az évre, sőt az életünk hátralevő részére! Mert ha ezt megértjük, az megváltoztatja a hozzáállásunkat a szolgálathoz, az megváltoztatja a hozzáállásunkat teljesen Isten dolgához.

Isten készített tervet, hogy amit az ördög elbitorolt, amit eltolvajkodott, amit ellopott, azt helyreállítsa. Isten a helyreállítást Izrael népével kezdte meg, elhívta Ábrahámot, aztán Izsákot, és Jákób lett Izrael. Istennek megvolt a megváltási terve. Mit gondoltok, Istent meglepetésként érte, hogy az ember elbukott, és az ördög elorozta ezt a Földet? Isten pontosan tudta előre. Ő tudja a kezdettől a véget. Isten pontosan megtervezett mindent. A mi példaképünk Ő kell, hogy legyen. Ő terv szerint dolgozik, nem improvizál. Most jött egy váratlan helyzet. Áááá...! – akkor most Isten meglepődik. Nem! Egyáltalán nem lepődik meg. Nagyon sokszor odamegyünk hozzá: Uram, láttad, mi történt velem? Mit gondolsz? Isten nem tudta előre, hogy mi fog történni veled? Ő azt is tudta, hogyan fogsz reagálni, hogy fogsz viselkedni. De Ő tudja a megoldást is, hogy hogyan lehet kijönni, ha valaki a keskeny út szélén valamelyik árokba beleesett.

Tehát Izraelt bízta meg Isten sáfársággal, hogy képviselje Istent itt a földön, és az Ádámra bízott javakat, ami fölött Ádám elbukott és átengedte a tolvaj kezébe, hogy Isten Izraellel megkezdte a helyreállítást. Van egy példázat a szőlőművesekről.

Lukács 20,9–16.

9. És kezdé a népnek e példázatot mondani: Egy ember szőlőt plántált, és kiadta azt munkásoknak, és hosszú időre elutazott.

10. És annak idején elküldte szolgálait a munkásokhoz, hogy adjanak neki a szőlő gyümölcséből; a munkások pedig azt megvervén, üresen bocsátották el.

11. És még másik szolgát is küldött, de azok azt is megvervén, meggyalázzván, üresen bocsátották el.

12. És még harmadikat is küldött, de azok azt is megsebesítvén kivetették.

13. És monda azért a szőlőnek ura: Mit cselekedjem? Elküldöm az én szerelmes fiamat: talán őt, ha látják, megbecsülik.

14. De mikor azt látták a munkások, tanakodtak egymás között mondván: Ez az örökös; jertek, öljük meg őt, hogy a miénk legyen az örökség!

15. És kivetvén őt a szőlőből, megölték. Mit cseleszik azért a szőlőnek ura azokkal?

16. Elmegy, és elveszti azokat a munkásokat, és a szőlőt másoknak adja. És mikor ez hallották, mondának: Távol legyen az!

Nézzük meg ezt a történetet. Ki a tulajdonos? A tulajdonos Isten. Mi a tulajdon? A tulajdon a szőlő. Ki az, akit sáfársággal bízott meg Isten? Az pedig Izrael. Ki az, akit végül az Atya elküldött, hogy a szőlő gyümölcséből adjanak neki? Az pedig Jézus. Gyakorlatilag ez a történet szintén arról szól, hogy van egy tulajdonos, a tulajdonosnak joga van arra, hogy részt nyerjen a gyümölcsből, a termésből. Azok a gonosz munkások nem tulajdonosok voltak, de ezek az emberek tulajdonosnak képzeltek magukat. Valójában ellopták azt, amit az Uruk nem nekik adott, hanem azért adta, hogy munkálják, műveljék a szőlőt. Elutasították őt, és amikor jött a számonkérés, akkor kivetették. Isten elküldte a prófétákat, elküldte az Ő embereit, és bizony Isten számon kérte, hogy hol vannak a gyümölcsök. Ugyanis a tulajdonosnak joga van, hogy számon kérje, és a szolgának pedig kötelessége, hogy számot adjon és elszámoljon azzal, ami rábízott.

Izrael bukása azonban nem buktatta meg Isten tervét, mert Isten elküldte a Fiát, Jézus Krisztust, a Messiást. A sátán följánlotta Jézusnak ezt a tulajdonjogot – tulajdonképpen a sátán egy orgazda volt, mert nem jogosan birtokolta ezt a földet, de följánlotta Jézusnak: Neked adom ezt a királyságot! Jézus tudta, hogy igen, valóban neki adatott, tudta, hogy a sátán birtokolja, bitorolja ezt a földet, de Jézus világosan felelt, egy kulcs mondat van itt ebben a részben: A te Uradat, Istenedet imádd és csak neki szolgálj. Tehát a sátán Jézusnak följánlotta a királyságot. Ha most megnézzük, minden hívő kihez tartozik? Istenhez tartozik. Miután Krisztus majd magához fog emelni minket, el fogja ragadni az Egyházat, tudjuk, hogy Izrael majd meg fog térni. Tudjuk, hogy ez az időszak el fog jönni. Tehát egy dolgot megállapítottunk, hogy Istené az egész föld, és mi is Istené vagyunk. Mint tulajdonos teljes, korlátlan hatalmat gyakorol minden teremtménye fölött, de Ő nem rabszolgatartóként tart bennünket, mint a sátán. Nem azért teremtett bennünket, hogy leigázzon, hanem mint egy szerető Atya. Ő az Urunk akar lenni, mégpedig oly módon, hogy mi tiszteljük és szeressük Őt, mint Urunkat, és ezt a szabad akaratunkból tesszük, nem kényszerítésből. Minden tulajdonos teljes, korlátlan hatalmat gyakorol minden teremtménye fölött. Nézzük meg a Róma 9,20-at:

Róma 9,20–21.

20. Sőt, inkább kicsoda vagy te, oh ember, hogy vitába szállsz az Istennel? Avagy mondja-é a készítmény a készítőnek: Miért csináltál engem így?

Számon kérheted Istent, hogy miért teremtett így? Hogy miért teremtett ilyenek, amilyen vagy? Vagy miért tett téged, miért helyezett téged oda, ahova Ő akart? Ki dönti el, hogy a szolgálait Isten hova teszi, hova helyezi? Amikor beszélnek arról emberek, és sajnos keresztények is, hogy azt csinálsz, amit akarsz, oda mész, ahova akarsz, azt teszel, amit akarsz. Persze a szabadságod megvan rá természetesen, de megvan hozzá a jogod is? Vagy tényleg van egy Urad? Ha neked van egy Urad, akkor ki határozza meg azt, hogy mit tegyél, vagy mit ne tegyél? Ha tényleg az Uradnak tartod, vagy nem tartod senkinek, vagy fölülbírálod az Ő döntéseit, akkor tényleg az Urad? Joga van-e Istennek megmondani azt, hogy Ő milyen céllal teremtett téged? Minden embert előre eltervezett, már a világ teremtése előtt megtervezett minket, olvassuk az Apostolok cselekedeteiben. A helyünket, hogy hol születünk meg. Mi a terve és mi a célja velünk? Ki határozta ezt meg? A készítő, igaz? Isten tervezett meg bennünket és Ő terv szerint dolgozik.

21. Avagy nincs-é a fazekasnak hatalma az agyagon, hogy ugyanazon gyuradékból némely edényt tisztességre, némelyt pedig becstelenségre formáljon?

Az agyag annak a szimbóluma, hogy a föld porából készítettünk. Ki a fazekas? Maga az Atya, aki formált bennünket. Ki az, aki számon kérheti Istent? Nagyon sokan vádolják Őt ezzel, azzal, amazzal. Kinek van joga vádolni Istent? Ki dönti el azt, hogy az övével mit tegyen, mit csináljon, mi a terve vele? Ezt egyedül Isten dönti el. De Isten megtart bennünket,

ha Ő nem tartana meg minket, akkor nem lennénk sehol. Világosan le van írva az Igében, olvashatjuk:

Zsidó 1,1–3.

1. Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által,

2. Akit tett mindennek örökösévé, aki által a világot is teremtette,

3. Aki az Ő dicsőségének visszatükröződése, és az Ő valóságának képmása, aki szavának erejével tartja fenn a mindenséget, aki minket bűneinktől megtisztítván, leült a Felségnek jobbára a Magasságban,

Ki az, aki teremtette a világot? Ő adja a levegőt, Ő ad nekünk mindent az égvilágon. Gyakorlatilag nincs semmink, amiről azt mondanánk, hogy az a mi tulajdonunk, és annak mi vagyunk a tulajdonosai. Azért fessegettem az elején a tulajdonjogot, hogy megértsük, hogy az igazi tulajdonos maga Isten. Tehát minden Őmiatta létezik, és minden Őáltala marad meg és áll fenn.

Kolosse 1,16.

16. Mert Őbenne teremtett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyiszékek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Őáltala és Őreá nézve teremtettek;

Mindenki! Nézd meg a vezetőket, nézd meg a politikusokat! Valaki úgy gondolja, hogy ő a tulajdonosa annak, ami rábízott, hogy teljesen az övé és azt tesz vele, amit akar. Az nem ismerte meg magát Istent és nincs tisztában azzal, hogy mindennek a tulajdonosa az, aki teremtette, és aki fönntartja, és aki alkotta, és egyedül Neki van joga eldönteni azt, hogy mit tegyen azzal. Az ószövetségben is például, ha valaki eladósodott, akkor Isten elmondta, hogy mit tegyenek az eladósodott rabszolgával. A Mózes harmadik könyvének a 25. fejezetét kiírtam. Akkor Isten megparancsolta, pontosabban adott lehetőséget arra, hogy az eladósodott rabszolgát megvásárolja akár a rokona, akár a barátja, vagy bárki, aki megtehetette, hogy kivásárolja, megválthatta. Innen származik a megváltás szó, hogy megváltani, megvásárolni, megvenni valakit, vagy valamit. Így akkor mi kétszeresen is tulajdonai vagyunk Istennek! Először is Isten megteremtett bennünket, majd az ember elbukott, és Ő még egyszer megvásárolt bennünket. Egy kis történetet olvastam. Egy fiú készített egy csónakot, és azt kikötötte a tenger partjára. Jött a dagály meg az apály, és valamit eltévesztett, mert egyszer csak ment, és nincs a csónakja sehol. Nagyon szerette, nagyon kötődött ehhez a csónakhoz, és ahogy járkált a városban, egyszer csak meglátta egy kirakatban, hogy eladó a csónak. Bement és megvette, és azt mondta neki: Na, most már kétszer is az enyém vagy, egyszer azért, mert megalkottalak, másodszor pedig azért, mert megvettelek. Mi is kétszeresen vagyunk Istené, egyszer megalkotott bennünket, egyszer pedig visszavásárolt bennünket a gonosz hatalma alól. Tehát mi, hívők, keresztények duplán Isten tulajdona vagyunk, és Ő megszentelt minket.

Megállnék egy pillanatra a megszentel szónál. A megszentel azt jelenti, hogy saját számára elkülönít. Mikor a megszentelődésről beszélünk, itt nagy zűrzavar van keresztények között, mert két dolgot nem választanak ketté. Ezt jómagam sem tettem egy darabig, amíg nem volt erről világosságom. Van egy helyzeti megszentelődés, ami azt jelenti, hogy a mi helyzetünk Isten előtt. Amikor újjászülettünk, új teremtések lettünk, örökösök lettünk, Isten gyermekei lettünk, megigazultak lettünk és megszentelték lettünk. Tehát Isten előtt a helyzetünket tekintve szentek vagyunk, mert el vagyunk különítve Isten számára. Kiben? Krisztus Jézusban. Tehát te szent vagy! Van a másik fogalom, amit a Biblia megszentelődésnek nevez nagyon sok helyen, az nem azt jelenti, hogy te Isten előtt szentebbé teszed magad. Még egyszer mondom: a helyzetünk Isten előtt szent, de a megszentelődés egy folyamat, mégpedig az egész életünkön át tartó folyamat! A megszentelést ki végezte, a helyzeti megszentelést? Isten végezte. Isten tett minket szentté. A megszentelődés folyamatát pedig ki végzi? Azt mi végezzük. A megszentelődést úgy is lehet fordítani, hogy odaszánás. Odaszánás, növekedés

Krisztusban. Mi Isten célja? Az, hogy elváltozzunk minél jobban Jézus Krisztus képére és hasonlatosságára. Szentek vagyunk, a szellemünk egy Istennel. Ezért a szellemünk nem tud változni, mert egyek vagyunk Istennel, az nem tud nőni, nem tud csökkenni, egyek vagyunk Istennel. Van egy részünk, amelyik tökéletes, amelyik ugyanolyan most, mint amilyen a mennyben lesz. De van a lélek részünk, ami áll az érzelmünkből, értelmünkből, és az akaratunkból – ezzel mi a helyzet? Ezt nekünk kell odaszentelni, ugye a Róma 12,1-et már mindenki tudja kívülről.

Róma 12,1/b.

1/b. Szánjátok oda a ti testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, ez legyen a ti józan szolgálatotok.

A másik, ami nagyon fontos, a megszentelődésnek a lényege, pontosabban a növekedésnek a lényege az, hogy újítsuk meg az elménket Isten Igéjével. Ezen az úton bizony mindannyian rajta vagyunk, és egyikünk sem jutott el a teljességre. A megváltás befejezése mi lesz? A megdicsőülés. A megdicsőülés mit hoz nekünk? Teljes érzelmi, értelmi, és testi megváltást, ezt hívják megdicsőülésnek, ez lesz a megváltás utolsó fázisa, ami még nem történt meg. Amikor hasonlóvá válunk teljesen Őhöz – írja János az első levelében. Ezt hívják megdicsőülésnek, de addig, amíg ez a megdicsőülés nem történt meg, addig itt ezen a földön, ezzel a hústesttel, a kívánságaival együtt, és az elménkkal, a gondolatainkkal, az érzelmünkkal, és az akaratunkkal együtt kell élni itt a földön. Itt jön be az engedelmesség része, a sáfár szerepe, hogy bizony alá kell vetnünk magunkat az Urunknak! Ez minden hívőnek a kötelessége. Nem a magatokéi vagytok, áron vétettetek meg. Dicsőítsétek azért a Krisztust a ti testetekben! Honnan fogja megismerni a világ, hogy ki a mi Urunk? Az, hogy megnézik a sáfárait, megnézik a szolgálókat. Sokszor a szolgálók, akik nem az uruk akaratát teljesítik, nem az uruk akaratát teszik, rossz következtetést vonnak le a gazdáról. Sokszor úgy beszélnek Istenről, hogy Isten rossz, Isten gonosz, mert az XY nevű szolgálója mit tett! Mert rosszul mutatták be Istent. Tehát az egyik odaszánás, vagy ez a megszentelődés, mint folyamat, és a másik pedig a helyzetünk Isten előtt megszentelt, elkülönített, az Övéi vagyunk, az Ő számára vagyunk elkülönítve. Nagyon fontos az életünk, és mindenünk, a javaink odaszentelése. Mindenünk odaszentelése, mert ha mi Istené vagyunk, akkor kié az összes többi? Ha mi tényleg Istené vagyunk, akkor kinek kell, hogy szolgáljunk mindenünkkel, amink van? Az Urunknak, egyedül Őnek. Ha csak tudjuk ezeket a dolgokat, az nem nagyon használ nekünk, hanem azt mondja, hogy:

János 13,17.

17. Ha tudjátok ezeket, áldottak lesztek, ha cselekszitek ezeket.

A múltkor a hit három fajtáját mondtam, van egy negyedik fajta hit, is azt úgy hívják, hogy passzív hit, amikor csak tudsz valamit. Hiszed, hogy úgy van, de az égvilágon semmit nem teszel, hanem passzívan tudomásul veszed. Hát igen, Isten a tulajdonos! – és teszel mindent ugyanúgy, ahogy eddig, ez a passzív hit. Most nézzük meg a hálaadás kérdését, ez most nagyon aktuális – van miért hálát adunk. Isten nem csak az Ő szent Fiát adta nekünk, hanem azt is megígérte, hogy vele együtt mindent nekünk ad. A Róma 8,32-es Igét ismerjük, nem kell odalapozni: aki a tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem mindannyiunkért odaadta, hogy ne ajándékozná vele együtt mindent minékünk. Gondolj bele, hogy Isten nem egy rabszolgatartó, Isten nem marionett bábuként kezel bennünket, nem rongybabaként, hanem Isten Atyaként bánik velünk. Isten egy szerető Isten, Isten az Atya, ha nem lennénk fontosak neki, akkor nem küldte volna el a Fiát érettünk, nem kellett volna, hogy a keresztre menjen. Mit mond? Hogy mindent odaad nekünk, mindent birtokolhatunk, de megbeszéltük az elején, hogy a birtoklás nem egyenlő a tulajdonjoggal. Tehát, ha birtokolsz a bankból egy kis pénzt, mert kölcsönt vettél, azt birtokolod, de nem a tied, nem a te tulajdonod. A tulajdonosának kell, hogy elszámolj vele, csak rád van bízva.

Ezért hálát kell, hogy adjunk Neki, hiszen annak ellenére, hogy semmiféle tulajdonnal nem rendelkezünk, Ő mégis megengedi, hogy hozzáférjünk mindenéhez, ami van. Használhatod mindenét, amije van. Nem egy csodálatos Istenünk van? Nem a tied, de használhatod. Használhatjuk ezt az épületet, használhatjuk a kezünket, a lábunkat, a szánkat, mindent használhatunk, mert Isten odaadta nekünk, hogy használjuk. Ő egy csodálatos Isten. Éppen ezért mi a mi feladatunk? Az, hogy alá kell rendelni magunkat Isten akaratának. A Filippi levelet kerestem meg itt példának, mert ki a legjobb példánk erre? Maga Jézus. A Filippi 2,6-tól induljunk. Jézus ki volt? És kicsoda ma is, nem csak volt, hanem Ő a vagyok. Kicsoda Ő? Isten Fia, maga a testté lett Isten. Ki a mi példánk az alávetségben és az engedelmisségben?

Filippi 2,6–10.

6. Aki, mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Istennel egyenlő,

Ő az Istennel egyenlő. Nézd meg, nagyon sok ember, noha nem egyenlő Istennel, mégis istent játszik, úgy tesz, mintha egyenlő lenne Istennel. Nézd meg, hogy mit csinált Jézus?

7. Hanem Önmagát megüresítette, szolgálai formát vett fel, emberekhez hasonlóná lett;
Ki küldte el Őt? Az Atya. Kinek engedelmeskedett Ő? Az Atyának.

8. És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig.

Voltunk mi már engedelmesek ilyen szinten? Sokszor a legkisebb dolgokban sem vagyunk engedelmesek Istennek. Jézus a mi példánk. Mi történt, miután engedelmes lett, miután megtette az Atya akaratát?

9. Annakokáért az Isten is felmagasztalá Őt, és ajándékoza néki oly nevet, amely minden név fölött való;

10. Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és föld alatt valóké.

Most azt mondhatnánk, micsoda ellentmondás van a Bibliában, hiszen a Róma 4. mondja, hogy örökösei vagyunk Istennek, örököstársai pedig a Krisztusnak. Akkor hogy vagyunk mi örököstársak? A Krisztusban vagyunk mi örökösei Istennek, és örököstársai pedig Krisztusnak. Nézd meg, hogy az örököstárs hogyan viselkedett? Jézus örököstárs volt, ugye? És örököstárs most is, mégis engedelmes volt Istennek, azt tette, amit Isten mondott. Ezért hálát kell adnunk neki, annak ellenére, hogy mi semmivel nem rendelkezünk, mégis Isten mindent nekünk adott. A Biblia írja, hogy az ökör ismeri a gazdáját, ezért aláveti magát neki, engedelmeskedik az akaratának. Nekünk mennyivel inkább engedelmeskednünk kell, és mennyivel inkább alá kell vetnünk magunkat Istennek!

Van egy másik dolog, a tiszteletadás. A világon mindenhol kellő tiszteletet adnak a hatalmon lévőknek. Minden kultúrának megvan a módja a tiszteletének kifejezésére. Isten az Urunk. Mit teszünk akkor, amikor engedelmeskedünk Istennek? Megtiszteljük Őt, mint mindennek az Urát. Megtiszteljük Őt, tiszteletet adunk Neki. A következő rész az engedelmisség. Tulajdonosként Isten hatalmat gyakorol felettünk, Ő az Úr, mi pedig a szolgálai vagyunk, pontosabban a fiaiként szolgáljuk Őt. Mi a fiai vagyunk, és a fiaiként szolgáljuk Őt. Ez azt jelenti, hogy engedelmeskednünk kell Neki. Tehát, ha a földi hatalmasságoknak engedünk, mert nekik is engedelmeskedni kell, ahogy a Biblia mondja, mennyivel inkább kell engedelmeskedni Istennek! Keresztény hívőként tudnunk kell, hogy nem saját magunknak dolgozunk. Az elején hogyan határoztuk meg a sáfárt? Hogy a sáfárnak van Ura. Nem a saját tulajdonával sáfárkodik, hanem a sáfár megbízott, aki másnak a tulajdonát, másnak a vagyonát kezeli. Tehát nem saját magunknak dolgozunk, mert az életünknek, és mindenünknek van tulajdonosa és van Ura. A kezünknek, a lábunknak, a fejünknek, a szék, amin ülsz, az épület, amiben vagyunk, mi ezt csak használjuk. Mi csak sáfárai vagyunk a ránk bízott dolgoknak. Amikor valaki azt mondja valamiről, hogy ez az enyém, ez engem illet, én vagyok rá méltó, akkor nagyon eltévesztette Istent! Mi nem vagyunk semmire méltók, semmi nem a miénk,

hanem minden Istené. Ha ezt komolyan gondolnánk, akkor úgy bánnánk vele, mint valaki más tulajdona.

Most még egyszer fölolvassom a sáfárság definícióját, így majd talán jobban megmarad, mert fontos megértenünk, hiszen mindannyian Isten sáfárai vagyunk. Mindannyiunkat Isten céllal teremtett, hogy neki dolgozzunk, minden embert erre hívott el, minden embert erre alkotott és teremtett. Az, hogy valaki ezt teszi vagy nem, mindenkinek a szabad választása, mert Isten szabad akaratot adott minden embernek. Mindenki szabad akaratából eldöntheti, hogy mit tesz a rábízott javakkal, elkótyavetyéli, vagy jól használja. Tehát még egyszer a sáfár szó jelentése: vagyonkezelő, megbízott, aki más személy javaira felügyel. Egy gazdaság vezetője, vagy lehet az erkölcsi, eszményi értékek őre. A Biblia rengeteg erkölcsi utasítást ad. Nem vagyunk a mózesi törvények alatt, Isten kegyelmét prédikáljuk, Isten kegyelmének vagyunk a sáfárai. Isten kegyelmes és jó hozzánk, elnézte a korábban elkövetett bűneinket, Jézus megmosott a vérével, de ez nem jelenti azt, hogy nekünk nem kell számot adni soha a sáfárságunkról, hogy nekünk soha semmivel és senkivel nem kell elszámolnunk. Minden embernek el kell számolnia, hogy mit kezdett azzal, amit a tulajdonos, amit Isten, amit az Atya rábízott. Ezt senki nem fogja megúszni! Gondviselői vagyunk Isten dolgainak. Hogy a tulajdonosnak egy érték változás nélkül fennmaradjon, illetve, hogy a rábízott dolgok fejlődjenek. Meg fogjuk látni, hogy mit vár el Isten a sáfártól. Azt, hogy elkótyavetyélje Isten dolgait? Szétszórja Isten dolgait? Vagy azt, hogy gyarapítsa? Erre is van bőséggel példa a Bibliában. Összegezve: a sáfár nem tulajdonos, hanem a tulajdonos által alkalmazott személy, a tulajdonos vagyona egy részének, vagy egészének kezelésével megbízott személy. Ezek vagyunk mi! Isten méltatott bennünket és elhívott bennünket arra, hogy sáfárai legyünk. A keresztyén az Isten tulajdonának a sáfára, mivel Isten minden létezőnek a tulajdonosa. Tehát a földi életünk alapvető céljának kell lenni, hogy az általa ránk bízott, irányított dolgoknak az Ő akarata szerint való kezelését elvégezzük, hogy úgy tegyük a dolgokat, ahogy Ő akarja. Kérdezhetnéd, hogy miféle vagyont kell nekem kezelni? Nincs nekem semmim, van egy albérletem meg egy kiskutyám. Akkor milyen vagyont kell nekem kezelni? Gondolhatná valaki. Vagy egy hajléktalan gondolhatná azt, hogy nekem még házam sincs, semmim nincs, mit kell nekem kezelni? Minek lehetek én a sáfára? Erre azt válaszolnám, hogy minden olyan dolog beletartozik, amit Istentől kaptál.

Vegyünk egy koldust, egy nagyon rossz helyzetbe jutott embert, van-e neki valamije, amit Istentől kapott? Inkább úgy tenném fel a kérdést, van-e neki valamije, amit nem Istentől kapott? Ugye, nincs! Neki is van valamije, ő is tud valamit használni. A száját, a lábát, a kezét. Valamije minden embernek van, amivel tud gazdálkodni. Mindenki kapott valamit Istentől! Ezért azt az Ő akarata szerint kell, hogy használja. Ebben benne van a fizikai testünk. Ha Istené vagy, ha a tested is Istené, ha Ő alkotta, tehetsz azt a testeddel, amit akarsz? Most a tulajdonosi szemszögből nézzük meg. Persze a szabad akaratod megvan hozzá, de megvan-e az Istentől kapott jogod? Nincs! A tested is Istené! Mit kaptunk még Istentől? Erőt! Mire használjuk ezt az erőt? Saját céljainkra vagy Isten céljaira? Képességeket kaptunk Istentől. Mire használjuk ezeket a képességeket? Isten céljaira, vagy a saját céljainkra?

Kaptunk még egy nagyon fontos dolgot, amit Isten ránk bízott, az Ő sáfáraitra bízott, az Ő gyermekeire, az Ő véren megvásárolt gyermekeire bízott. Az Evangéliumot! Ezt nem egy-két szolgálóra bízta, meg egy-két evangélistára, hanem terád. Terád ugyanúgy rád bízta, mint bárki másra. Te ugyanúgy felelős vagy azért, hogy amivel megbízattál, azokat a dolgokat elvégezd. Nemcsak tulajdonai vagyunk Istennek, hanem sáfárai is vagyunk. Isten az ószövetségben az emberre bízta az Éden kertjét. Azért helyezte oda az embert, hogy gondját viselje, az 1Mózes 2,15-ben van leírva. Tévesen azt szoktuk mondani, hogy nem kellett az embernek dolgoznia, de ez nem igaz. Valóban nem kellett a megélhetéséért dolgoznia és azért, hogy egyáltalán tudjon létezni, hogy ki tudja fizetni a számláját, de igenis, Isten céllal helyezte oda. Munkával bízta meg, hogy őrizze a kertet, hogy sáfárkodjon az egész földön, hogy azt

sokasítsa, gyarapítsa, szaporítsa, őrizze Isten dicsőségére. Igenis, munkával bízta meg, hogy viselje gondját. Amikor az ember elbukott, akkor mi történt? Számot kellett adnia Istennek. Felelősségre lett vonva Ádám? Azt mondta Ádám, hogy Isten, nekem adtad, azt csinállok veled, amit akarok? Ezt mondta Ádám? Nem. Miért tudta Isten felelősségre vonni? Azért, mert megbízta valamivel, és a sáfárnak számot kell adnia a rábízott dolgokról. Annak idején az ószövetségben minden izraelita annak a földnek a sáfára volt, amit Isten adott az Ő népének. Erről szólt a gonosz szőlőművesek példázata, amit az előbb fölolvastam.

Jézus a mi példánk. Jézus már gyermekkorában tudta, hogy Ő kinek szolgál. Emlékeztek arra a történetre, amikor fölmentek az ünnepre és Jézus nem ment a szüleivel hazafelé, útközben vették észre, hogy ott maradt Jeruzsálemben és tanította a bölcsüket? Mit mondott Jézus? Nekem az Atyám dolgaiban kell munkálkodnom. Jézus tisztában volt azzal, hogy kinek dolgozik, hogy kinek az érdekeit kell, hogy képviselje. Egy jó sáfár a saját érdekeivel szemben inkább a tulajdonos érdekeit részesíti előnyben. Ez a jó sáfár megfogalmazása a Bibliában. Egy jó sáfár a saját érdekeivel szemben, inkább a tulajdonos érdekeit részesíti előnyben. Egy egyszerű példa: van egy gyárad, és megbízol egy igazgatót, hogy vezesse. Ha kiderül róla, hogy a saját érdekeit képviseli, mert ellopja a gyárból az autókat, vagy a munkahelyéről hazaviszi a dolgokat, akkor ő egy jó sáfár? Akkor ő kinek az érdekeit képviseli? Ez meg kell, hogy határozza, hogy a munkahelyeden, amikor te elszegődtél valahova dolgozni, te annak a cégnek egy sáfára vagy. Nem a tied a cég. Neked kell lenni a legjobb munkaerőnek! Nem a tied a papír sem, amit hazaviszel, mert jó lesz otthon, úgysem kell senkinek. Nincs hozzá jogod! Nem vihetsz el egy tollat sem a munkahelyedről! Semmit nem vihetsz el, mert nem a tied. Ha elviszed, akkor lopsz. Az egyik testvérünk hívott föl, most kapott új munkát, és szokás ott, hogy visznek haza ezt-azt a gyárból. Mondták neki, hogy segítenek, hogy kivigyen ő is valamit a gyárból. Mondta: én nem! Én innen el nem viszek egy sarukötőt sem, mert ez nem az enyém! Azt mondja, hogy nagy becsülete lett a munkatársai előtt. Te kit tennél meg igazgatónak? Kit tennél meg sáfárnak? Kit tennél meg a dolgaid fölött gondviselőnek? Azt, aki elkótyavetyéli a dolgaikat, aki elszórja, aki hazaviszi, aki ellopja, eltolvajkodik? Egy ilyen embert bízna meg te sáfárnak? Biztosan nem, ugye? Ha megnézzük a szolgálati elhívásokat is, mi az első feltétele annak, hogy valakit szolgálatra hívjon el Isten? Nem is annyira a képesítése, hanem a hűsége. A sáfár szolga volt, és úgy kellett tennie, ahogy az ura mondta neki. Az volt a feladata, hogy szolgáljon. Jézus, mint jó sáfár, soha nem a saját akaratát cselekedte, hanem az Ő Uráét.

Lukács 22,42.

42. Mondván: Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; mindazáltal ne az én akaratom legyen, hanem a tiéd legyen!

A Gecsemáné kertben, amikor vért verejtékezett, amikor föl kellett mennie a keresztre, amikor tudta, hogy micsoda szenvedések várnak rá, akkor is azt mondta, hogy ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied. Odszántuk-e magunkat, csak a töredékrészt, mint ahogy Jézus ezt megtette? Ő a példa! Tehát a sáfár nem magának, hanem az urának dolgozik. Mit mondott Jézus?

János 17,4.

4. Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál, hogy végezzem azt.

Amikor hazamegyünk, akkor elmondhatjuk-e az Atyának, hogy Atyám, elvégeztem azt a munkát, amit rám bízál? Gondolkodjunk egy kicsit el ezen, hogy tényleg azt tesszük, amivel Isten bízott meg minket? Tényleg mindig azt tesszük, ami a mi Urunknak kedvez? Tényleg mindig Isten dolgait tesszük az első helyre? Tényleg mindig az Ő céljai az elsők és utána a miénk? Nézzük meg, hogy mi az elvárása egy sáfárnak? Három dolog, ami a sáfártól elvárható. Az első a hűség. A második a becsületesség. A harmadik a bölcsesség. Egy sáfártól Isten ezt a három dolgot várja. A hűség mindig Isten felé van. A hűség mindig Isten irányában

van. Hüek vagyunk azon, amit a tulajdonosunk, a gazdánk, a mi jó Atyánk ránk bízott. A hűség az, hogy mindegy mi történik, ha minden összeomlik, akkor is azt tesszük, amit az Urunk mondott, és hűségesek vagyunk ahhoz, amit ránk bízott. Elmondhatja ezt ma sok keresztény? Isten elhelyezte egy keresztény gyülekezetbe, beállította egy munkába, beállította a szolgálatba, és egy éve már felé se néz. Mivel magyarázza ezt meg az Urának? Mert neki nem tetszett a pásztor szeme színe, aki éppen prédikált, vagy éppen egy kicsit erőteljesebben szólt, és akkor elrohan a gyülekezetből? Mit tudsz fölhozni Istennek, hogy miért nem teszed azt, amit az Urad parancsolt? Ki neked az Urad? Én, vagy egy másik prédikátor, egy másik szolgáló? Ki neked az Urad? Kinek kell, hogy engedelmeskedjél? Az igazi Urunknak, az Atyának!

Az első dolog tehát a hűség. A sáfár az a személy, akiben a tulajdonos megbízik. Éppen ezért elvárja tőle, hogy hűséges legyen. A hűséges sáfár a feladatát felelősségteljesen végzi, és egyedül az Ő Urának az érdekeit nézi, azt, hogy Isten miben érdekelt és nem azt, hogy X. Y. személynek mi az érdeke, X. Y. személy mit szeretne, hogy én mit szeretnék, és más mit szeretne. Persze vannak dolgok, amiket szeretnénk, vannak vágyaink, vannak kívánságaink. Ezt Isten megadja, de ki dönti el, hogy mi a feladata a sáfárnak? Az, hogy egyedül az Ő Urának az érdekeit képviselje.

A második dolog a becsületesség. A becsületesség mindig emberek felé van, emberek irányában van a becsületesség. Ha mi hűségesek vagyunk Istenhez, akkor becsületesekek vagyunk az emberek felé is. Becsülettel képviseljük Istent az emberek előtt.

Titusz 1,7.

7. Mert szükséges, hogy a püspök feddhetetlen legyen, mint Isten sáfára; nem akaratos, nem haragos, nem részeges, nem verekedő, nem rút nyereszkedő;

Újszövetséget olvasok, nem mózesi törvényeket. Miről beszélünk? Arról, hogy Isten előtt a sáfár megfelelően képviselje a gazdáját, megfelelően képviselje Őt. Megnéztem az akaratos szónak a jelentését: önelégült, öntelt, önhitt, maga tetszését kereső. Ezt jelenti az akaratosnak fordított szó. Tehát nem lehet, hogy a saját érdekeit, a saját dicsőségét keresse valaki, a saját tetszésének megfelelően tegyen dolgokat. Egyikünk sem teheti meg, mindegy, hogy püspök vagy, hívő vagy, gyári munkás, vagy villamos vezető vagy, teljesen mindegy, hogy ki vagy. Egyikünk sem teheti meg!

Titusz 1,9.

9. Aki ragaszkodik, amire tanítatott, a megbízható Igéhez, hogy képes legyen bátorítani is az egészséges tanítással, de meggyőzni is az ellentmondókat.

A sáfárságban benne van, hogy megőrizze azokat az erkölcsi értékeket? Benne van, hogy az Ige tisztaságát szóljuk? Mindegy, mit prédikált a nagy tanító, a nagy prédikátor, akit nem Jézusnak hívtak, ha az nem egyezik meg az Igével, akkor azt mondom, hogy bocsánat, és kiigazítom magam. Amikor az emberek megpróbálnak kiigazítani, mondjuk olyan szinten, hogy azért nem igaz, mert az X. Y. tanító nem ezt tanította. Kedves testvérem, nagyon szeretlek, de ez nekem nem érv! Nekem az érv az, hogy hol van megírva. Ha eltévesztettük, márpedig mindannyian eltévesztettük, ha szikrányi alázat van bárkiben, akkor azt mondja, igen, sokszor eltévesztettem, de ahányszor eltévesztettem, annyiszor hajlandónak kell lenni kiigazítani magam, és azt kell mondanom, hogy igen, eltévesztettem! Inkább az Isten legyen igaz és az ember hazug. Mit mond az Ige? Ezt mondja, igaz? Akkor kell, hogy legyen bennünk annyi alázat, hogy elismerjük, hogy bocsánat, elrontottuk, mert Isten Igéje igazság! Nem hamisítjuk meg Isten Igéjét. Ha valami nem úgy van, akkor nem úgy van, akkor rosszul tudtuk vagy hallgattunk valakit, aki nem helyesen hasogatta Isten Igéjét. Pál mondta Timótheusnak, hogy becsületesen megállj, mint egy olyan munkás, aki szégyent nem vall, aki helyesen hasogatja Isten beszédét. Ezt mondta Pál Timótheusnak.

Szükség van még valamire, bölcsességre. Tudjátok, ez egy olyan dolog, ami csak egyetlen helyről szerezhető be. A Jakab levélben van írva a forrása: ha valakinek nincsen bölcsessége,

kérje Istentől, aki mindenkinek szemrehányás nélkül ad. Nem kell ilyen-olyan végzettség, amire azt mondja, hogy na, most bölcs lettél, bölcs végzettséged van. Mit csinál a bölcs sáfár? Jól hasznosítja a vagyont, elkerüli a veszteséget. Kihasználja a lehetőséget, ami az Ura érdekeinek kedvez. Való igaz, hogy a sáfárnak is igazgatási ismeretekkel kell rendelkeznie. Tehát kell, hogy ismeretet szerezzünk. Ezért mondja a Biblia, hogy újítsuk meg az elménket az Igével, növekedjünk. Meg kell, hogy ismerjük az Urunkat, meg kell, hogy ismerjük Isten országának a rendszerét, hogy tudjuk gyarapítani azokat a dolgokat, amelyeket Isten ránk bízott.

A bölcsesség nem egy olyan dolog, amit egy tanfolyam elvégzésével megszerezhetsz. Mindegy, milyen iskolánk van, attól még lehet valaki szuper ostoba, hogy van öt diplomája. Lehet, hogy nagyon okos, sok mindent tud, megfelelt azoknak a kérdéseknek, amit ott kérdeztek, de az még nem egyenlő a bölcsességgel. Nézd meg Salamont, honnan szerezte be a bölcsességet? Salamon Isten sáfára volt, Dávidtól örökölte a trónt, és azt mondta: Uram, én ehhez kevés vagyok, hát mit csináljak én ezzel? Hogy fogom én ezt igazgatni? Uram, nekem ne vagyont adjál, ne még több embert, ne ezt, azt, amazt, hanem bölcsességet adjál, hogy tudjam igazgatni ezeket a dolgokat! Nagyon tetszett Istennek ez a kérés. Ez annyira tetszett Istennek, hogy gyarapította és megáldotta őt bölcsességgel. Jézus utalt a bölcs sáfárra, az Úr szolgálói fölé rendeli, hogy idejében kiadja az élelmüket. (A Lukács 12-ben olvassuk ezt.) Tehát szükség van bölcsességre!

Józsefnek volt bölcsessége? Honnan kapta? Istentől! Megmutatta neki álomban, hogy jön a hét bő esztendő, aztán lesz hét szűk esztendő. Isten adott neki bölcsességet, hogy mit kezdjen most a bőséggel. Meg lehetett volna enni a bőséget? Persze, hogy meg! Nagyon sok ember nem kezeli bölcsen az életét, de a sáfártól Isten azt is elvárja, hogy a saját életét bölcsen kezelje. Amikor van valamennyi pénzed, nem kell mindet elkölteni. Bár az is lehet, hogy el kell, mert én nem tudom, én nem tudok neked bölcsességet adni. De van egy Urad, aki adja a bölcsességet. Ha nem bölcsen kezeli a sáfár a dolgait, akkor elkótyavetyéli, akkor tönkre fog menni, és megy Istenhez, hogy most akkor mi van, most nincs mit ennem, vissza kell fizetni a bankkölcsönt, viszik az autót, a házat, visznek mindent! Igen, mert amikor fölvetted a kölcsönt, akkor nem kérdeztél meg, akkor most miért jössz hozzám? Meg kell, hogy kérdezzük Istent, mert nála van a bölcsesség. Amikor mellényúltunk, amikor elrontottunk valamit, márpedig mindannyian elrontottunk valamit. Olyan nincs, aki mindent tökéletesen csinált, egy-két ember kivételével, mert vannak, akik ezt állítják magukról. Ha elrontottuk, akkor elrontottuk. Miért rontottuk el? Mert nem kértünk bölcsességet attól, akinek van. Istentől. Kérjétek és adatik – mondja az Írás. Jézus utalt a bölcs sáfárra, aki adja az élelmet. Isten elvárja tőlünk, hogy bölcsen igazgassuk a ránk bízott vagyont.

Elégé fogy az időnk, de nagyon izgalmas ez a téma, és én hiszem, hogy egy kicsit más látást fog adni, hogy hogyan álljunk az elkövetkezendő időkben a dolgokhoz. El fogod tudni különíteni, hogy mi a tied és mi nem a tied, hogy ki a tulajdonos, ki vagy te Isten országában, hogy Isten dolgainak a sáfára vagy. Felelősséggel bízott meg bennünket Isten. A sáfárnak a felelőssége, hogy kövesse az utasításokat. A sáfár nem tehet azt, amit akar, nem a sáfár dönti el, hogy mit tesz, hanem a tulajdonos. Természetesen a sáfár felelőssége abban áll, hogy kövesse a tulajdonos utasításait a vagyon felhasználásának az érdekében, nem dönthet saját véleménye szerint. Ugyanígy kell nekünk is viselkednünk, hogy Isten az, aki eldönti, hogy mit kell tennünk tulajdonképpen, nekünk csak követni kell az utasításait. Kérdezhetnénk megint csak, hogy akkor marionett bábuk vagyunk? Nem, Isten a részdolgokat ránk bízta, de bizony a cselekvésünk irányát meg kell kérdeznünk Istentől. Legyen ez szolgálat, munkahely, család, házasság vagy bármelyik területe az életünknek. Istentől kell megkérdezni, hogy ő az, akit feleségül vegyek? Vagy ez a férfi, akihez hozzá akarok menni, tényleg Istentől van, vagy csak én akarom? Ha ez nem így történik, akkor tudjuk, hogy annak mi a vége. Honnan lehet megtudni, hogy hogyan használd az értelmeket? A Filippi 4,8-ból:

Filippi 4,8.

8. Továbbá, atyámfiái, csak azokról gondolkodjatok, amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik tiszták, amik kedvesek, amik jó hírűek; ha van valami erény és ha van valami dicséret.

Megmondja Isten, hogyan használjuk az elménket? Nem, szedj össze mindenkiről minden szemetet és azt rakd ki a Facebookra. Ezt melyik isten mondja, melyik úr mondja? Nem a te Urad mondja biztosan, igaz? Hogyan használd az idődet? Van utasítás a Bibliában erről? Amikor nem tudjuk, hogy mit tegyünk, vannak utasítások a Bibliában, ezért még csak imádkozni sem kell, csak el kell olvasni.

Efézus 5,6.

6. Senki titeket meg ne csaljon üres beszédekkel; mert ezekért jó az Isten haragja az engedetlenség fiaira.

Üres beszédek, locsogás, csacsogás, semmi tartalom, mondjuk körbe-körbe ugyanazt, magyarul azt mondta, hogy ne pletykára fordítsd az idődet, hanem hasznos dolgokkal töltsd el. Olvashatsz Bibliát vagy imádkozhatsz. Mi a helyzet az Evangéliummal?

Márk 16,15.

15. És monda nékik: Elmenvén e széles világra, hirdessétek az Evangéliumot minden teremtésnek.

Feladata ez minden kereszténynek? Meg van bízva ezzel a sáfár? A tulajdonos bízta meg? Nem is azt mondta, hogy legyetek szívesek, ha kedvetek van hozzá, hanem ezt tegyétek! Péter apostol írja a levelében, hogy mindenkor legyetek készen arra, hogy bizonyosságot tegyetek a bennetek lévő becsületesség reménységéről. Ezt a készséget Isten mindenkinek odaadta. Mindenki tud bizonyosságot tenni Istenről. Mindenkiel tett Isten jó dolgot. Van még egy másik, hogy keresni kell a vezetést. A sáfárnak néha beszélgetni kell a tulajdonossal. Néha konzultálni kell. Néha értekezni kell. Hogyan tudjuk meg, hogy mit akar a tulajdonos, ha sohasem beszélsz vele, mint sáfár? Mindig csak te beszélsz hozzá. A beszélgetés egy két-irányú dolog. Lehet, hogy imádkozol reggeltől estig, de jó lenne egyszer, ha az egyik nyílást becsuknád és a másik kettőt kinyitnád, ami a két füled. Lehet, hogy onnan esetleg hallanál olyan dolgokat, amik hasznosak lehetnek a számodra. Isten ad vezetést, többféleképpen is vezet. Beszélni kell néha a tulajdonossal! Át kell venni a további utasításokat, imádkozni kell, meg kell kérdezni az Urat. Annyiszor állunk döntés előtt, és megkérdezik, hogy mit csináljak? Hát nem tudom! Lehet improvizálni, de nagyon sokszor hónapok kellettek ahhoz, hogy meghalljam a választ, hogy én mit akarok, azt már tudtam, de hogy Isten mit akar, azt nem. Volt, hogy hónapokig álltunk térden és imádkoztunk, és vártuk az Úrtól a választ. Isten meg fogja hozni a választ, és jön a belső bizonyosság, hogy mit kell tenned. A kapkodás az ördögtől van, amikor hirtelen döntéseket hozunk. Ezt az ördög akarja.

Bizony, oda kell menni az Úr elé a válaszáért. Isten nem egyszerre adja meg az összes utasítást. Nézd meg Ábrahámot! Azt mondta az Úr, hogy gyere ki Úr-Kaszdim városából, aztán megmondom, mit csinálj! Amikor Saul elhívta, mit mondott? Minden utasítást megadott neki? Nem, azt mondta, hogy menj az Egyenes utcába, ott majd megmondják neked, hogy mit kell csinálni! Volt, hogy Isten eltiltotta őt, erről az Apostolok cselekedetei 9,6-ban olvasunk. A másik az, hogy be kell fektetnünk, gyarapítanunk kell az Urunk vagyonát. A Máté 25-ban találunk példázatokat erre, a jó sáfár példázatát a talentumokkal kapcsolatban. Igen, Isten elvárja azt, hogy nyereséggel adjuk neki vissza, ami az Övé. Eláthatod a talentumaidat, eláthatod azt a dolgot, amit Isten neked adott. Nem szeretnék büntudatba tenni, félre ne értsél, ez az első vasárnapja az évnek, hanem azt szeretném, ha megértenéd, ha eddig nem így tettük, akkor meg kell térnünk, meg kell változnunk, meg kell fordulnunk, vissza kell fordulnunk és egy más szemléletet kell felvenni. Ha így kezdjük el nézni a dolgokat, ez meg fogja változtatni a hozzáállásunkat Isten dolgaihoz. Erről viszont prédikálni kell, mert a hit hallásból, a hallás Isten Igéjéből van.

Be kell fektetni Isten országába! Az a talentum, amit a gazda kiosztott, kié volt? A sáfároké, akik kapták? Nem, csak rájuk bízott. Ki adta nekik? Isten adta nekik. Milyen céllal adta nekik? Azzal a céllal, hogy hasznosítsák. Azt a szolgát, amelyik nem hasznosította, azt bizony Jézus nagyon-nagyon megdorgálta. Tehát befektetni az annyit jelent, hogy megvenni valamit abból a célból, hogy nyereség származzon belőle. Mondjuk, megveszel egy autót, mert megtetszett neked és kocsikázni akarsz, vagy villogni akarsz vele, akkor az egy kiadás. De ha veszel egy autót, hogy árut szállítsál vele, és az neked hasznot hozzon, az befektetés. Tehát be kell, hogy fektessünk Isten országába.

A befektetés keresztény módjáról szeretnék egy kicsit beszélni. Amikor az embereknek bővülködésről beszélünk, meg adakozásról beszélünk, mindjárt fogják irkálni a sorokat a prédikáció alá, a nemtetszésüket fejezik ki. Kik ezek az emberek, akik butaságokat firkálnak? Azok, akik nem tudják, hogy ki a tulajdonos, és amijük van, az kié, kire bízta Isten, és milyen céllal. Taníthatunk bármilyen adakozásról vagy bármiről, amíg nem tudod azt, hogy nem a tiedet adod vissza, amit adakozol, még az sem a tied. A befektetés keresztény módja, hogy amikor adunk, nem szabad elfelejtenünk, hogy mi csak gondját viseljük annak, amit Istentől kaptunk. Az igazság az, hogy nem adhatunk vagy nem költhetünk semmit, ami valójában a miénk, mert mindenünk Istentől van. Amit adsz, azt sem a tiedből adod, hanem Istenéből. Az sem a tied, rád van bízva. Nézzük az Igét hozzá, mert fontos!

1Kronikák 29,14.

14. Mert micsoda vagyok én, és micsoda az én népem, hogy erőnk lehetne a szabad akarat szerint való ajándék adására, amint tettünk? Mert Tőled van minden, és amiket a Te kezedből vettünk, azokat adtuk most neked.

Mit adunk Istennek? Amit az Ő kezéből vettünk. A 2Korinthus 8-ban van szó adakozásról. Mit mond ott az Írás? Először önmagukat adták az Úrnak. Itt kezdődik az adakozás, az összes többi csak következmény. Tehát, aki nem adta magát az Úrnak, az nem fog adakozni sem, mert úgy gondolja, hogy amije van, az az övé, és azzal szabadon ő rendelkezik. Valóban, mint sáfárnak, megvan a lehetőséged, megvan a szabad akaratod, hogy eldöntsd, de hogy mit kell tennünk a ránk bízott dolgokkal, azt Isten megmondja a Bibliában. Isten még azt is megmondja, hogy kinek adjunk és hogyan. A befektetéssel kapcsolatban Istennek terve van, amelyet az Ő sáfárainak követniük kell. E terv szerint mindent, amit Isten ránk bízott, három részre kell osztanunk. Utasítások vannak az Újszövetségben. Az első Isten, utána mások, és a harmadik mi. Ez a sorrend! Első Isten. Mit mond Jézus? „Hanem keressétek először Istennek országát, és az Ő igazságát; és ezek mind megadatnak nektek.” Első Isten, utána mások és utána jövünk mi. Most nem nagyon hallelujáztok, nem sok mosolyt látok az arcokon, ezért ma kár volt eljőnnöm, gondolhatod. Meg fogod látni, hogy jó dolog jön ki a végén!

Nézzük csak, az ószövetségben mit mondott Isten! Már nem vagyunk az ószövetségben, de a sorrend ettől még mindig nem változott. Az elsőszülöttet Istennek kellett felajánlani. Olvassuk Sámuel esetét, Elkán felesége, Anna, aki meddő volt, fölajánlotta az elsőszülöttjét Istennek. Addig meddő volt, aztán befektetett Isten országába, odaadta azt, ami Istennek jár, és mit kapott? Lett még neki több gyereke. Amikor Józsué elfoglalta Jerikót, akkor mit kellett Istennek adnia? Mit kért Isten? Az első várost, amit elfoglaltak, egyedül a parázna Ráhábot menekítette ki. Mindent Istennek kellett adni. Ott volt egy Ákán nevezetű fickó, aki pénzt lopott. Mi lett a vége? Az egész családját kivégezték. Meg kellett halniuk. Az első várost, Istennek kellett adni. Mit kell adni? A Mózes 4,4 azt mondja, hogy a legjobbat. Amikor áldozatot vittek Istennek, akkor a hibásat vitték? A hitványat? Na, jó lesz Istennek! Nem, hanem Istennek kellett a legjobbat adni. Még az időből is kell adni az egy hetedét, ezt is megparancsolta Isten, a szombatot oda kellett adni Istennek. Igen, az időnkől is vetni kell. Oda kellett adni a bevételnek a tizedét. Ezt most nem szívesen hallják emberek. Ez parancs volt az ószövetségben, most nincs ilyen parancs. Ez a jó hír! De ennek ellenére fizethetsz tizedet Istennek. Adhatsz vissza Istennek abból, amid van. De ezt te döntöd el, a te szabad

akaratom. Megvan hozzá a szabadságod, hogy ezt megtedd vagy ne tedd! Ha nekem Ő az Uram, akkor én azt teszem, amit az Uram mond az Igében, mert Istennek gondja van az Ő Igéjére, hogy nem tér vissza hozzá üresen, hanem megcselekszi, amire az elküldetett. Az nem tér hozzánk vissza üresen, ahogy olvassuk az Ésaíasban. Tehát nincs jobb befektetés, mint Istennek adni azt, ami az Övé. Ennél nincs jobb befektetés a világon! Az újszövetségben először a családunkról kell gondoskodni. Ezt is elmondja Isten az:

1Timótheus 5,8.

8. Ha pedig valaki az övéiről és főképpen az ő házanépéről gondot nem visel: a hitet megtagadta, és rosszabb a pogánynál.

Tehát kell adni a családunknak. Másodszer a hívőknek vagy a hívő családoknak kell adnunk. A házunk népéről kell gondoskodnunk.

Galata 6,10.

10. Annakokáért míg időnk van, cselekedjünk jót mindenkivel, de leginkább hitünk házanépével.

Harmadszor pedig más embereknek.

Jakab 1,27.

27. Tiszta és szeplőtlen istenfélelem az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket nyomorúságukban, és tisztán megőrizni az embernek önmagát e világtól.

Tehát ezeket a szükségeket be kell, hogy töltsük és ezért adakozni kell, adni kell.

Máté 25,35.

35. Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem;

Akkor most mi lesz velünk? Nekünk mi marad? Ne aggodalmaskodjunk, mert Istennek különleges érdeke fűződik ahhoz, hogy bennünket is megáldjon.

Zsoltárok 34, 9.

9. Féltétek az Urat, ti szentjei! Mert akik Őt félik, nincs fogyatkozásuk.

Máté 6,31–33.

31. Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk?

32. Mert mindezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van.

33. Hanem keressétek először Istennek országát, és az Ő igazságát; és mindezek megadatnak néktek.

A Filippi 4,19-et mindenki tudja kívülről.

Filippi 4,19.

19. Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban.

Ezek ígéretei!

1Péter 5,7.

7. Minden gondotokat Őreá vessétek, mert néki gondja van reátok.

A sáfárnak el kell számolnia mindennel, amit Isten rá bízott, arról egyszer számot kell adnia. Még a világban is úgy van, hogy évente legalább egyszer el kell számolni. Nekünk is vannak éves beszámolóink, igen, be kell számolni, el kell számolni, és számon kérik. Ugyanígy van ez Isten országában is. Jézus azt tanította, hogy mindenkinek számot kell adnia Istennek a sáfárságról. Ezt a Máté 25-ben olvassuk. Itt osztotta ki a talentumokat, valaki öt talentumot kapott, valaki kettőt kapott, valaki csak egyet. Valaki elásta a talentumot, valaki megsokasította. Aki megsokasította, annak azt mondta az Úr, hogy jól vagyon, jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután! Szeretnéd, hogy Isten gyarapítson? Szeretnéd, hogy Isten sokra bízjon? Szeretnéd, hogy Isten azt mondja neked, amikor majd letelik az

idő, hogy jól vagyon, jó és hű szolgálom, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután? Azt hiszem, mindegyikünk ezt szeretné hallani Istentől, az Atyától. Ugye? Akkor itt az idő! Soha nincs alkalmasabb pillanat, mint a most, mert holnap sem lesznek jobb körülmények. Eldöntheted a szívedben, hogy mi a sorrend, hogy ki a te Urad, ki a te gazdád, ki a te teremtőd, ki az, aki neked a lehetőséget adja, az életet adja, ki az, aki megvásárolt, kihez tartozol te, és amid van, az honnan van. A saját képességedből? A saját erődből? Én dolgoztam meg érte? Így van, a sáfárnak az a dolga, hogy munkálkodjék, dolgozzék. Ha a te vagyonod gyarapszik, ha te gyarapszol, akkor a te Urad is gyarapszik. Igaz? Sáfársággal bízáttunk meg!

A mai üzenetnek a lényege az, hogy Isten a tulajdonos, mi pedig az Ő sáfárai vagyunk. A sáfár nem tulajdonos, ő nem döntheti el azt, hogy mit tegyen azzal, amit rábíztak, hanem el kell számolnia. A sáfárt számon fogják kérni. Ha így állunk az elkövetkezendő időszakhoz, akkor a sáfárok jutalmat kapnak, Istentől kapják a jutalmat. Istentől kapjuk a jutalmat! Isten meg fog jutalmazni bennünket. Sok igeverset fölírtam ezzel kapcsolatban. De azokat a sáfárokat, akik nem jól gazdálkodtak, Isten el fogja marasztalni. Akik pedig jól sáfárkodtak a rájuk bízott dolgokkal, azokat Isten meg fogja jutalmazni. Nemcsak az örökkévalóságban, hanem itt a földön is. A hamis sáfárokat Isten le fogja váltani, ezt teszi, és másra bízta. Ezt olvastuk a Lukácsban, hogy el fogja venni tőle a sáfárságot és másnak fogja adni. Kinek a joga ezt eldönteni? A tied? Az enyém? Egyedül Istené! Ki vonhatja kérdőre Istent? Ki vonhatja kétségbe az Ő döntéseit? Miért őt rakta oda zongorázni? Miért őt teszi oda prédikálni? Miért őt teszi oda a könyvekhez vagy bárhova? Miért őt teszi a keverőhöz? Ki dönti ezt el? Én? Nem, hanem Isten. Isten helyezi el az embereket a Testben úgy, ahogy Ő akarja. Nincs jogod hozzá, bár mondják, hogy váltsál gyülekezetet, de ha Isten nem mondja, akkor ne váltsál gyülekezetet! Én is akartam ilyent tenni. De Isten azt mondta, hogy nem, mert itt van rád szükségem! Majd Istent kérdezd meg, mert Ő a te Urad. Ő tudja, hogy téged hova teremtett, hova helyezett, miért helyezett oda. Elmondom, miért, mert célja van veled! Hogy micsoda, én nem tudom, de Ő tudja, kérdezd meg Tőle!

Ha ez lesz a hozzáállásunk az elkövetkezendő időben, akkor ez teljesen megváltoztatja a hozzáállásunkat erre az évre. Tudom, és biztos vagyok benne, hogy egy nagyon-nagyon jó évünk lesz! Nem tudjuk, hogy mit hoz a világ, mit hoz ez a vírushelyzet, de teljesen mindegy, mert azt mondja az Írás, hogy sok baja van az igaznak, de valamennyiből kiment az Úr. Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm. Fűves legelőkön nyugtat engem, a lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényén vezet engem az Ő nevéért. Ez a mi Urunk! Ez a mi ígéretünk. A jó sáfárnak ezt Isten be is teljesíti. Legyünk jó sáfárai Istennek! Hálát adunk az Úrnak az Ő Igéjéért! Hiszem, hogy izgalomba hozta ez a mai üzenet a szíveteket, és kapunk egy jó lendületet erre az évre, és az Urunknak öröme lesz bennünk. Köszönjük az Úr kegyelmét

* Az idézett Igék a KSZE revideált Bibliából származnak, amely a King James kiadás számozását követi.
A függőleges vonallal jelzett részek más fordításból származnak.